

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 266.938 van 8 juni 2026
in de zaak A. 247.744/VII-43.208**

In zake: A.S.
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Benoit Dhondt
kantoor houdend te 2060 Antwerpen
Rotterdamstraat 53
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ine De Cneudt
kantoor houdend te 3054 Vaalbeek (Oud-Heverlee)
Onze-Lieve-Vrouwstraat 6
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Verzoekster dient met een enig verzoekschrift op 29 maart 2026 een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring in van de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, dienst Voogdij, van 29 januari 2026 waarbij wordt beslist verzoekster te beschouwen als ouder dan 18 jaar en dat verzoekster geen voogd zal krijgen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De beschikking van 30 maart 2026 stelt de procedurekalender vast.

De verwerende partij heeft een nota met opmerkingen en een administratief dossier ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld over de vordering tot schorsing met toepassing van artikel 17 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 mei 2026, om 14 uur.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Arne Vermeerbergen, die *loco* advocaat Benoit Dhondt verschijnt voor verzoekster, en advocaat Ruben Moonen, die *loco* advocaat Ine De Cneudt verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster komt België binnen en zij wordt op 6 oktober 2025 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling aangemeld door de dienst Vreemdelingenzaken bij de dienst Voogdij. Zij heeft verklaard van Jemenitische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 10 oktober 2008. De dienst Vreemdelingenzaken uit twijfel over verzoeksters voorgehouden leeftijd.

Op 6 oktober 2025 heeft verzoekster tevens een eerste gesprek met de dienst Voogdij. De Dienst Voogdij stelt een medisch leeftijdsonderzoek

voor. Blijkens het administratief dossier bood verzoekster zich aan voor het medisch leeftijdsonderzoek bij het Universitair Ziekenhuis te Antwerpen, doch weigerde zij opnames te laten uitvoeren. De arts informeert de dienst Voogdij dat zij door verzoeksters weigering niet kon overgaan tot een medisch leeftijdsonderzoek.

3.2. Op 18 november 2025 bezorgt verzoekster een Jemenitisch paspoort aan de dienst Voogdij. De dienst Voogdij verzoekt de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten van de Federale Politie om advies over de echtheid van verzoeksters document. Deze laatste dienst bestempelt verzoeksters paspoort als authentiek.

3.3. In het Universitair Ziekenhuis Pellenberg te Leuven ondergaat verzoekster op 18 december 2025 een medisch onderzoek om na te gaan of zij al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt. De arts besluit dat verzoekster “op datum van 18-12-2025 een leeftijd heeft van 21,7 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar”.

3.4. De dienst Voogdij heeft op 9 januari 2026 een tweede gesprek met verzoekster.

3.5. Op 29 januari 2026 beslist de dienst Voogdij om verzoekster te beschouwen als ouder dan 18 jaar en dat zij geen voogd zal krijgen. Hij stelt onder meer vast dat het verschil tussen de resultaten van het medisch onderzoek en verzoeksters paspoort en verklaringen 2,5 jaar bedraagt en acht dit te groot. Verzoeksters paspoort wordt niet aanvaard en de dienst Voogdij baseert zich op de resultaten van het medisch onderzoek. Dit is de bestreden beslissing.

IV. Schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, § 1, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor

een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd waarvan het onderzoek zich leent voor een versnelde behandeling en waarmee de nietigverklaring van de bestreden beslissing *prima facie* kan worden verantwoord.

V. Ernst van het enige middel

Standpunt van de partijen

5. Verzoekster werpt in een enig middel de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM), van de artikelen 2, 6 en 7 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet (I) van 24 december 2002 (hierna: voogdijwet), van artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 december 2003 ‘tot uitvoering van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet (I) van 24 december 2002’ (hierna: koninklijk besluit van 22 december 2003), van “de motiveringsplicht” zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: wet van 29 juli 1991), “evenals van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgvuldigheidsplicht en het evenredigheidsbeginsel”, van de artikelen 7, 18, 24.2, 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 3 en 12 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: IVRK), van de artikelen 25 en 46 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 ‘betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)’ (hierna: richtlijn 2013/32), van artikel 4 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming’ (hierna: richtlijn 2011/95), van “het

rechtszekerheidsbeginsel als algemeen beginsel van Unierecht” en van “openbaarheid van bestuur als algemeen rechtsbeginsel en als algemeen rechtsbeginsel van Unierecht”.

6. Verzoekster verwijst doorheen de uiteenzetting van de verschillende onderdelen van het enige middel meermaals naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 6 maart 2025 in de zaak 47836/21 *F.B. tegen België* (hierna: arrest *F. B. tegen België*) en laat onder meer gelden dat de verwerende partij te dezen het medisch leeftijdsonderzoek niet in laatste instantie uitvoerde zodat de bestreden beslissing in strijd met artikel 8 van het EVRM tot stand is gekomen. Het EHRM overweegt in het voormelde arrest enerzijds dat de betrokkene behoorlijk moet worden geïnformeerd over zijn rechten in het kader van de uitvoering van het drievoudig medisch leeftijdsonderzoek en moet worden ingelicht over de noodzaak van zijn instemming met het medisch leeftijdsonderzoek, en anderzijds dat medische leeftijdsonderzoeken omwille van hun ingrijpend karakter slechts in laatste instantie uitgevoerd horen te worden, wanneer andere middelen om de twijfel over de leeftijd van de betrokkene weg te nemen geen uitsluitel hebben geboden. Verzoekster stelt dat te dezen aan geen van beide voorwaarden is voldaan.

Wat de tweede voorwaarde betreft die voortvloeit uit het arrest *F. B. tegen België* voert verzoekster concreet aan dat zij op 18 november 2025 een identiteitsdocument heeft overgelegd aan de dienst Voogdij dat bovendien als waarachtig wordt beschouwd door de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten van de Federale Politie, doch de dienst Voogdij alsnog overging tot een medisch leeftijdsonderzoek.

Volgens verzoekster werd slechts één onderhoud georganiseerd met de dienst Voogdij en dit op de dag waarop zij haar verzoek om internationale bescherming indiende. Zij wijst op de conclusie in het document getiteld “[e]ntretien avec le service des Tutelles” dat werd opgesteld naar aanleiding van het gesprek met de dienst Voogdij van 6 oktober 2025, waaruit volgens haar blijkt dat op basis van een “niet-gekwalficeerde beoordeling van verzoeksters uiterlijk

en het gebrek aan officiële documenten” wordt overgegaan tot een medische leeftijdstest. Op 18 november 2025 legde verzoekster echter een waarachtig document voor, zodat het medisch leeftijdsonderzoek enkel steunt op “een niet-gekwatificeerde beoordeling van het uiterlijk”. De dienst Voogdij had een nieuw gesprek moeten organiseren met als doel de twijfel over verzoeksters leeftijd weg te nemen, maar deed dit niet. Verzoekster verwijst nog naar het document “[r]apport d’[e]ntretien d’identification” van 9 januari 2026 en stelt dat dit slechts een “analyse document” betreft. Een nieuw gesprek vond volgens haar niet plaats. Verzoekster concludeert dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij pas in laatste instantie overging tot een medisch leeftijdsonderzoek en eerst alle andere middelen uitputte om de twijfel over verzoeksters leeftijd weg te nemen.

7. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de dienst Voogdij niet onmiddellijk is overgegaan tot een medisch leeftijdsonderzoek. Voorafgaand aan de test vond een gesprek plaats met de dienst Voogdij tijdens hetwelk verzoekster onder andere werd gevraagd of zij over identiteitsdocumenten beschikt. Er werd tevens naar andere elementen gepeild, zoals verzoeksters familiale situatie, haar reisroute en “levenslijn”. Ook de dienst Vreemdelingenzaken vroeg aan verzoekster of zij over identiteitsdocumenten beschikt, waarop zij negatief antwoordde. Verzoekster vertelde aan beide diensten dat zij wel een origineel paspoort heeft gehad maar dat zij dit verloor tijdens haar reis naar België. Zij kon enkel een foto van het paspoort tonen, die zij bewaart op haar gsm. De verwerende partij benadrukt dat het gesprek bij de dienst Vreemdelingenzaken werd gevoerd door een medewerker die speciaal is opgeleid voor het onthaal van minderjarigen. Het daaropvolgende onderhoud van verzoekster met de dienst Voogdij werd geleid door een medewerker die de opleiding van voogd heeft gevolgd.

Verzoekster werd bij de dienst Voogdij bevraagd over andere mogelijkheden om de leeftijdstwijfel te kunnen wegnemen, maar die bleken er niet te zijn. Gelet op de aanhoudende twijfel en de afwezigheid van andere elementen, zoals originele documenten, die de twijfel zouden kunnen wegnemen, gaat de

dienst Voogdij, volgens de verwerende partij in laatste instantie, over tot een medisch leeftijdsonderzoek. Overeenkomstig artikel 7 van de voogdijwet is hij daar overigens wettelijk toe verplicht.

Wat betreft verzoeksters Jemenitische paspoort, dat zij op 18 november 2025 aan de dienst Voogdij overmaakte, wijst de verwerende partij erop dat omtrent dit document een advies werd ingewonnen. Ondanks het advies luidt dat verzoeksters document waarachtig is, blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat het niet als sluitend bewijs van verzoeksters leeftijd kan worden aanvaard. Jemenitische paspoorten zijn namelijk fraudegevoelig. Door de aanhoudende twijfel en bij gebrek aan betrouwbare documenten werd het medisch leeftijdsonderzoek in laatste instantie georganiseerd, aldus de verwerende partij.

Ten slotte, waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen reageert op de voorgehouden schending van het hoorrecht, benadrukt zij dat op 9 januari 2026 wel degelijk een tweede gesprek plaatsvond tussen verzoekster en de dienst Voogdij. Tijdens dit gesprek werd verzoekster opnieuw bevraagd over elementen die de twijfel over haar leeftijd zouden kunnen wegnemen. De verwerende partij voert nog aan dat het organiseren van een tweede gesprek geen verplichting is. Evenmin moet verplicht een verslag worden opgesteld van elk gesprek en de inhoud van een dergelijk verslag ligt niet vast.

Beoordeling

8. In het arrest *F.B. tegen België* van 6 maart 2025 heeft het EHRM het besluitvormingsproces dat heeft geleid tot een beslissing van de dienst Voogdij in die zaak om de betrokkene te beschouwen als ouder dan 18 jaar en hem geen voogd toe te wijzen, getoetst aan artikel 8 van het EVRM. Het Hof overweegt in die zaak in de eerste plaats dat de betrokkene behoorlijk moet worden geïnformeerd over zijn rechten in het kader van de uitvoering van het drievoudig medisch leeftijdsonderzoek, hetgeen des te belangrijker is indien de betrokkene, die nog wordt geacht een niet begeleide minderjarige te zijn en een verzoeker om internationale bescherming is, niet wordt vergezeld door een vertegenwoordiger of

een raadsman. De betrokkene moet worden ingelicht over de noodzaak van zijn instemming met het medisch leeftijdsonderzoek. Het EHRM oordeelt in de tweede plaats dat medische leeftijdsonderzoeken omwille van hun ingrijpend karakter slechts in laatste instantie uitgevoerd horen te worden, wanneer andere middelen om de twijfel over de leeftijd van de betrokkene weg te nemen geen uitsluitel hebben geboden. Volgens het EHRM zou een voorafgaand onderhoud met een daartoe speciaal opgeleide ambtenaar van de dienst Voogdij deze laatste in voorkomend geval kunnen toelaten enerzijds na te gaan of twijfel over de leeftijd van de minderjarige kan worden opgeheven door minder ingrijpende middelen dan een leeftijdsonderzoek, en anderzijds zich ervan te vergewissen dat de betrokkene alle nodige informatie heeft ontvangen om zijn rechten op afdoende wijze te kunnen laten gelden.

9. Te dezen bevat het administratief dossier een document met als titel “[e]ntretien avec le service des Tutelles” dat als datum 6 oktober 2025 vermeldt. Uit dit document blijkt dat aan verzoekster enkele vragen werden gesteld tijdens haar gesprek met de dienst Voogdij. Zo werd haar gevraagd of zij over originele identiteitsdocumenten beschikt in België of in een ander land. Verzoekster antwoordde dat zij documenten bij zich had, maar deze tijdens haar reis naar België verloor. Gevraagd of zij toch enig bewijs van haar identiteit kon voorleggen, toonde verzoekster een foto van haar paspoort, die zij op haar gsm bewaart. Het nummer en de geldigheidsduur van het paspoort staan te lezen op deze foto. De medewerker van de dienst Voogdij vraagt ten slotte of verzoekster het originele document of een ander origineel document binnen korte termijn kan verkrijgen. Verzoekster beantwoordt deze vraag negatief. Aangezien verzoekster niet over enig document beschikt en haar fysieke verschijning twijfel doet rijzen, wordt in dit document geconcludeerd dat een medisch onderzoek noodzakelijk is om de twijfel omtrent haar minderjarigheid weg te nemen.

Verzoekster bezorgt op 18 november 2025 een Jemenitisch paspoort aan de dienst Voogdij. Het analyseverslag van de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten van de Federale Politie dateert van 28 november 2025. In het advies wordt vastgesteld dat “[d]it document [...]

overeen[stemt] met de documentatie van onze dienst”. Er worden geen onregelmatigheden vastgesteld door de voormelde dienst.

Verzoekster ondergaat op 18 december 2025 alsnog een medisch leeftijdsonderzoek. Ter verantwoording hiervan lijkt de verwerende partij te verwijzen naar de motivering van de bestreden beslissing. De verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen dat “[g]ezien de aanhoudende twijfel over de leeftijd van verzoekster en het gebrek aan betrouwbare documenten [...] aldus in laatste instantie door de dienst Voogdij een medisch onderzoek [werd] georganiseerd”. De verwerende partij voert bovendien aan, en dit blijkt tevens uit het administratief dossier, dat de dienst Voogdij op 9 januari 2026 een tweede gesprek voerde met verzoekster. In de nota met opmerkingen staat dienaangaande te lezen dat “[v]erzoekster [...] immers tweemaal [werd] gehoord door de dienst Voogdij met bijstand van een tolk, waarin zij werd [...] bevraagd over elementen om de twijfel over haar leeftijd weg te nemen” en dat “[o]p 9 januari 2026 [...] een tweede gesprek [werd] gevoerd met verzoekster en een medewerker van de dienst Voogdij teneinde de incoherenties en de elementen die haar leeftijd zouden kunnen staven te bespreken”.

10. Op het eerste gezicht blijkt uit het voorgaande niet dat de dienst Voogdij pas in laatste instantie overging tot een medisch leeftijdsonderzoek nadat op 18 november 2025 een paspoort dat als waarachtig werd beschouwd door de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten van de Federale Politie werd overlegd. Op 9 januari 2026, zijnde drie weken nadat het medisch leeftijdsonderzoek werd uitgevoerd, organiseerde de dienst Voogdij een tweede onderhoud met verzoekster. Uit het document met als titel “[r]apport d’[e]ntretien d’[i]dentification” dat naar aanleiding van dat gesprek werd opgesteld blijkt *prima facie* dat aan verzoekster bijkomende vragen werden gesteld over het door haar overgelegde paspoort. De bestreden beslissing lijkt te bevestigen dat pas dan voor het eerst vragen werden gesteld over de manier waarop het nieuwe paspoort werd verkregen. Zoals de verwerende partij lijkt te bevestigen, werden met verzoekster tijdens het tweede gesprek *prima facie* incoherenties besproken, alsook werd gepeild naar elementen die de twijfel over verzoeksters leeftijd zouden

kunnen wegnemen. De conclusie van dit document luidt dat het is aanbevolen om rekening te houden met het resultaat van het medisch leeftijdsonderzoek. Dit *a posteriori* onderzoek lijkt niet verenigbaar met het standpunt van de verwerende partij dat het medisch leeftijdsonderzoek pas in laatste instantie werd uitgevoerd, zoals vereist door het EHRM.

Op het eerste gezicht lijkt de dienst Voogdij te dezen niet vóór het uitvoeren van het medisch leeftijdsonderzoek te hebben onderzocht of de twijfel omtrent verzoeksters leeftijd kon worden weggenomen met minder ingrijpende middelen.

In de huidige stand van het geding lijkt het besluitvormingsproces dat heeft geleid tot de bestreden beslissing derhalve niet de vereiste waarborgen te bieden in het licht van artikel 8 van het EVRM.

11. Het enige middel is ernstig wat de voorgehouden schending van artikel 8 van het EVRM betreft.

VI. Spoedeisendheid

Standpunt van de partijen

12. Om de vereiste spoedeisendheid aan te tonen, voert verzoekster aan dat zij ingevolge de bestreden beslissing wordt beschouwd als ouder dan 18 jaar, waardoor zij geen bijstand van een voogd kan genieten. Verzoekster wijst verder op de extra waarborgen die zijn voorzien voor minderjarigen voor wat de behandeling van hun asielaanvraag betreft en stelt dat een vernietigingsberoep de asielprocedure kan vertragen of afbreuk kan doen aan onderzoeksmaatregelen zoals een interview. Ten slotte benadrukt verzoekster dat het feit dat zij door de bestreden beslissing niet kan genieten van de garanties en beschermingsmaatregelen die gelden voor minderjarigen, haar een ernstig nadeel oplevert.

13. De verwerende partij bespreekt de vereiste van de spoedeisendheid niet in de nota met opmerkingen.

Beoordeling

14. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft tot gevolg dat verzoekster wordt beschouwd als ouder dan achttien jaar en geen bijstand van een voogd kan genieten. Uit het onderzoek van het enige middel blijkt echter dat de dienst Voogdij *prima facie* niet aantoont dat hij rechtmatig heeft beslist dat verzoekster ouder is dan achttien jaar, zodat de bestreden beslissing verzoeksters belangen ernstig schaadt. Verzoekster houdt immers voor een niet-begeleide minderjarige te zijn, doch kan zij gelet op de bestreden beslissing niet genieten van de beschermende maatregelen en voordelen waarop minderjarigen in België aanspraak kunnen maken, en met name van het voordeel van de bijstand van een voogd zoals voorzien in de artikelen 9 en volgende van de voogdijwet.

Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat te dezen aan de vereiste van spoedeisendheid is voldaan.

VII. Conclusie

15. Er is voldaan aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

BESLISSING

1. De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, dienst Voogdij, van 29 januari 2026 waarbij wordt beslist verzoekster te beschouwen als ouder dan 18 jaar en dat verzoekster geen voogd zal krijgen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op acht juni tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Frédéric Vanneste,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Bryan Geerts,	toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Bryan Geerts

Frédéric Vanneste